

af de tre af Skatteraadets Medlemmer skal være bundet til at udnævne en Landmand, en Haandværker eller handlende og en Tjenestemand eller Arbejder, hvis Aarsindtægt kan konstateres, medens Ministeren med Hensyn til Valget af de to Medlemmer staar frit.

Hensigten med disse Bestemmelser er dels at sikre Skatteraadene alsidig Kendskab til Skatteyderne i de forskellige Erhverv og dels at sikre Kontrollen med, at de virkelige Indkomster og Formuer bliver Grundlaget for Beskatningen.

Ændringsforslaget under Nr. 43 gaar ud paa at udvide Bestemmelserne vedrørende Pligten til at opgive Formuen til ogsaa at omfatte Indkomsten.

Der har paa vor Foranledning været Samraad med Ministeren bl. a. om Fiksering af den Indtægt, som hidfører fra Brug af egne Produkter eller Varer, udtagne af egne Varebeholdninger.

Et *Mindretal* (Fibiger, Korsgaard og Sven) ønsker om hele den finansielle Situation at udtale, at efter alt foreliggende maa det anses for meget tvivlsomt, at den Balance paa Statsbudgettet, som af Finansministeren forventes opnaaet ved de den 23. November 1921 forelagte Skattelove, vil blive naaet, selv om man virkelig udviser stor Resignation med Hensyn til Statens Udgifter.

Under disse Forhold er Mindretallet villigt til at gaa med til meget betydelige Skatter paa Indkomst og Formue.

Ikke mindst under Hensyn til de meget høje kommunale Indkomstskatter, man nu med Sikkerhed kan vide, man vil komme til at paalægge Skatteyderne i en Række af Landets Kommuner, maa Mindretallet imidlertid anse det for meget ønskeligt, at de direkte Skatter til Staten formindskes.

Som Lovforslaget foreligger, betyder det vel en mindre Reduktion af Formueskatten for de ikke meget store Formuer, sammenlignet med de for indeværende Skatteaar gældende Bestemmelser. For Indtægtsskattens Vedkommende er derimod Satsene paa Middeltægtterne paa Højde

med de højeste Sats, man naaede til under Krigen paa en Tid, hvor de større Indtægter i Almindelighed var forholdsvis meget stærkere stigende, end hvad der svarede til Dyrtiden, medens Forholdet nu er omvendt.

Nu at gøre disse Sats, som man den Gang kunde stemme for dels under Hensyn til den rigelige Indkomst, dels under Hensyn til, at det drejede sig om en midlertidig Skat, permanente, maa Mindretallet anse for lidet ønskeligt; det stiller derfor Ændringsforslagene under Nr. 1 og 5, som i særlig Grad reducerer Skatterne for Middeltægtter og Middelformuer.

Den som Følge af Satsernes Nedsættelse fremkommende Mindreindtægt erkender Mindretallet af Grunde, som ovenfor er angivet, maa kompenseres.

Mindretallet ønsker derfor at udtale, at det er villigt til at støtte Forslag gaaende ud paa, at hvad der tabes i Indtægt for Staten ved, at Skatteprocenterne nedsættes, indvindes ved indirekte Beskatning specielt paa Toldloven, og det saa meget mere, som Toldskatterne efter de i denne Rigsdags-samling forelagte Forslag kun ventes at ville indbringe ca. 57 Mill. Kr. imod 37 Mill. Kr. i Tiden omkring 1912, altsaa en Forhøjelse paa ikke en Gang 60 pCt., medens Skatten for Indkomst og Formue i samme Tid er forhøjet fra ca. 20 Mill. til 176 Mill. Kr. eller ca. 800 pCt., og medens Statsbudgettet med Hensyn til §§ 8—25 (de ordinære Udgifter) i samme Tid er forhøjet fra ca. 100 Mill. til ca. 330 Mill. Kr. eller 330 pCt.

Et *Mindretal* (Henningsen og P. Munch) tiltræder subsidiært det under Nr. 3 stillede Ændringsforslag om en ændret Indkomstskatteskala; man foretrækker at dække den ved Fradragenes Gennemførelse fremkomne Nedgang ved den under Nr. 8 foreslaaede Skala for Selskabsskatten, men hvis denne forkastes, har man tillige det under Nr. 4 stillede Ændringsforslag. Mindretallet foreslaar under Nr. 16, at Skattefriheden for Kongehuset bortfalder, men har ikke ment det berettiget at inddrage Statsydelsen